

Brev fra Bruno Gröning fra 10.12.1957

[Afskrift \(pdf\)](#)

Det gør mig oprigtigt ondt, at jeg først i dag har kunnet lade Deres bønsskrift besvare. Den eneste grund hertil det er, at jeg i de sidste måneder er blevet oversvømmet med utallige, jeg må sige, med tusinder af bønsskrifter, så jeg først måtte finde en løsning, hvor jeg kunne være retfærdig overfor enhver hjælpøgende, så også han gennem mig, eller rettere sagt gennem min tilværelse, vil kunne erfare helbredelsen på sin krop sådan, som Gud har bestemt det for ethvert levende væsen, og frem for alt på ethvert menneske.

Det er aldrig for sent, selv om De først i dag modtager denne skriftlige besked gennem en af mine nærmeste medarbejdere.

Det er mig umuligt så udførligt på papir at bringe alt det, mennesker skulle vide, som også er Deres opgave, og som De skylder Deres krop. Og frem for alt er det meget vanskeligt, så udførligt i det enkelte tilfælde, som også hos Dem, at gå ind i de enkelte detaljer. Kort sagt, det er foreløbig heller ikke så nødvendigt.

Først og fremmest er det meget, meget vigtigt, at De må vide, hvad Deres krop har brug for. Dette er vel, kort sagt, kun sundheden.

Når et menneske har mistet sundheden, må han sætte alt ind på at opnå den igen. Dette sker kun, når mennesket er blevet klar over, at han gennem det verdslige har mistet det guddommelige.

Nu vil De sige: "Jeg har da slet ikke udleveret mig sådan til det verdslige. Jeg har altid båret Gud i mit hjerte." Naturligvis er det ikke kun Dem der siger det, sådan siger næsten alle mennesker. Her kommer det an på, hvordan mennesket har båret det guddommelige i hjertet. Her er det på sin plads at spørge: Hvornår og gennem hvad har jeg dog ladet mig sådan lokke og forlede? Hvorigennem har jeg glemt mig selv, det vil sige, at jeg har glemt Gud, idet jeg gik ud af ordenen, eller gennem fristelsen blev bragt bort derfra.

Det er jo enkelt, når jeg fra nu af siger, at jeg selv igen må gå tilbage til den, som alle levende væsener tilhører.

Vi skal leve i hans orden, idet vi tager det til os, som Gud selv har påbudt os i sine love. Det af Gud påbudte kan mennesket først optage i sig igen, når han har løst sig fra alt det onde, han allerede har mærket i sin krop. Det vil sige, at han aldrig i tankerne må beskæftige sig med det onde, han fornemmer som sygdom og smerte.

Den der beskæftiger sig med det onde (sygdom), vil aldrig miste den. Tværtimod, han vil fæstne dette onde i sin krop, så uordenen (sygdom) herefter bliver større. Det er, kort sagt, det menneskeheden bliver syg af.

Når De nu straks gør det modsatte af det, der førte Dem til det onde, og hvorigennem der også

kom uorden i Deres krop, vil det, der har ført Dem til det gode, til Gud, blive kronet med held. Jeg vil sige det tydeligere: Den der vil det gode, og regner det for nødvendigt, søger under alle omstændigheder at få forbindelsen tilbage til den, han tilhører. Fra Gud selv kan mennesket, ligesom alle levende væsener, kun forvente det gode. Mennesket må aldrig tvivle på det gode. Han må være i besiddelse af så megen selvtillid, og også tro på, at han er berettiget, og også forpligtet, til at leve i den guddommelige orden. Mange mennesker siger hertil: "Jeg vil jo ikke andet end at blive rask, for om muligt at leve videre, som jeg er vant til." Sådan vil mennesket aldrig kunne føre et sundt jordeliv. De fleste mennesker vil nyde livet på deres egen måde. Den guddommelige orden foreskriver os ikke et eller andet, men netop, hvordan vi skal leve her som mennesker. Utallige tusinde alvorligt syge mennesker har modtaget den guddommelige velsignelse, fordi de endegyldigt har løst sig fra det onde, idet de fulgte alt det, de skulle som guddommelige, levende væsener.

Også her må jeg være tydeligere, idet jeg siger, at disse mennesker udelukkende fik deres sundhed tilbage, fordi de både vidste og troede, at Gud ville give dem deres sundhed tilbage. Desuden er mennesket kommet til den erkendelse, at han fra nu af skal leve i den guddommelige orden.

Når De gør det, vil De naturligvis få den fuldstændige orden (sundhed) tilbage.

Til fortsat belæring vedlægger jeg en brochure, hvorfra De kan slutte Dem til mere, og også kan tilegne Dem det.

Jeg må sige, at De allerede er på den rigtige vej, idet De viser mig så megen tillid, at De tror, at jeg uden mit personlige nærvær kan hjælpe Dem til Deres helbredelse.

Jeg må bemærke, at jeg ikke havde en personlig, men kun en åndelig kontakt med de fleste af mine medmennesker, og at de herigennem er blevet fri for deres hidtidige kropsbesvær. Selvfølgelig vil jeg også aflægge Dem og de mange venner i Deres hjemstavn et personligt besøg. I Tyskland og i de nærliggende stater findes der allerede i dag mange Gröning-foreninger, som jeg fra tid til anden aflægger et besøg. Skulle der, som det overalt er tilfældet, samles mange syge der, så vil jeg også komme til dem.

Naturligvis er jeg ikke sådan stillet på denne jord, at jeg råder over penge til at kunne rejse dertil. Det vil derfor være en bagatel, hvis hver af Dem med en skærv vil bidrage til i fællesskab at bære omkostningerne, som desværre vil opstå. Det er dog ikke ubetinget nødvendigt, at jeg kommer.

Nu må jeg slutte mit brev, idet jeg af hele mit hjerte ønsker Dem megen lykke og Guds rige velsignelse.

"Hav tro og tillid, den guddommelige kraft hjælper og helbreder."

"Elsk livet – Gud – Gud er overalt."

"Penge er magt, sundhed er Almagt."

Deres

Gröning

Efter bemyndigelse: Irmgard Thomsen

Kilde:

Archiv des Instituts für Grenzgebiete der Psychologie und Psychohygiene e. V. Freiburg i. Br.:
20/16/002.